

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XVI. De duabus sponsis Christi et diaboli.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

tanto fortiores redduntur. Quare? quanto diutius in pugna morantur et amant, tanto eis Deus nobilior apparet, ipsique se in feliciores reputant et æstimant viliores. Quare? quanto enim sanctior amor, tanto anxietas gravior; quantoque consolatio multiplicior, tanto timor constantior. Verum tamen amans anima nequaquam timet crudeliter, sed reveretur metuendo nobiliter. Duo sunt quæ plangere non sufficio miserabiliter querulando : unum est, divinæ bonitatis in hoc mundo oblivio, et spiritualium imperfectio. Hinc multiplex casus necesse est ut veniat, quia perfecti homines nunquam a Dei gratia corruerunt.

Amor Dei purus hæc continet in se bona :

VI. 30.

Pacem et concordiam cum Deo conservare, ut quidquid præter peccatum evenerit cum devotione gratias referamus. Secundum est ut donis, quæ a Deo percepimus, mentis et corporis bonum ordinare studeamus. Tertium est ut *in sincera dilectione* sine crimine cum bonis moribus coram Domino ambulemus. Quartum est ut omnium virtutum copiam in nobis instituere totis viribus studeamus. O utinam, has haberem et in omnibus *actibus et eventibus* veraciter exercerem! hoc ego omni contemplationi præponerem, quæ haberi poterit in hac vita; quid enim prosunt sermones magnifici sine misericordiæ operibus *et mansuetudine cordis pacifici*? Quid valet amor ad Deum cum persecutione bonorum et innocentium proximorum? Dicit forsitan quis : si Deus mihi hoc donaret, facerem utique quod deberem. Audi nunc : Virtus partim ex Dei dono, partimque ex nostro dependet arbitrio. Cum Deus mentes nostras ad veritatem illuminat, exequantur in opere quod lux demonstrat.

XVI. DE DUABUS SPONSIS CHRISTI ET DIABOLI.

AUDITE NUNC quæ scribo de spirituali sponsa et de sæculari femina. Sponsa spiritualis loquitur ex luminosa Spiritus Sancti gratia absque sui cordis molestia; contra, secularis

III. 24

femina de Luciferi malitia crudeli labore profert sua verba ex suæ carnis spurcitia. Duo spiritualium super terram sunt genera, quibus duplex exhibetur spiritus : mundis corde, qui sanctam intentionem hic fideliter in omnibus conversantur, infundit omnipotens Spiritum suum, conveniuntque duæ naturæ limpidæ, scilicet : fervens ignis Deitatis, et anima fluens velut cera amore charitatis. Ubi si fuerit operculum nitidum veræ humilitatis, lucebit procul dubio lux a longe contemplantis veritatis, quo multi illuminentur. O amans anima, nunc ditaberis divitiis quæ non auferuntur, et tamen paupertas remanebit. Ex humilitate homo dives efficitur, et in disciplinatis moribus decoratur. Disciplina morum exornat et nobilitat natales genitorum ; charitas confert pulchritudinem et reddit laudabilem ; despectio superbiorum elevat coram Deo *animas beatorum*. Hæc meditare, spiritualis sponsa, et in bonis operibus persevera, ut sic permanes sancta.

Hostis antiquus invidis, superbis et amaris suum ingerit spiritum, qui ad mala inclinati sunt et charitatis bona nesciunt. Hi de crudelitate diaboli et ex invidia mali zeli in pauperes nimis fiunt adeo crudeles, quod amoris dulcedinem nunquam percipiunt, nec sequuntur.

DE SEPTEMPLICI AMORE ¹. — DE IGNOBILITATE MENTIS.

FIDELIS amor laude Dei semper repletur ; amor desiderans afflictiones dulcissimas generat mundo cordi ; amor quærens sui solius est ; amor agnoscens omnibus se communicat creaturis ; amor resonans permixtus est tristitia *et sensu hujus mundi* ; amor tacens sine labore fruitur, quietusque longe graditur et a corpore non cognoscitur ; amor purus est in solo Deo tranquillus ; una enim conveniunt voluntate, nec licet hic cuiquam interesse creaturæ quantumvis sit nobilis. Hæc per cognitionem de libro vitæ æternæ sunt conscripta. Aurum persæpe cupro

1. Hic prior titulus tantum ad summam paginam inscriptus est, cum hac nota : *in codice*.

falsificatur, et confunditur : sic per inanem gloriam et mentis extollentiam virtus a corde hominum deletur. Ignobilis mens quæ temporalia *inhærendo* sic diligit ut nunquam ejus amorem experta sit, et in qua vox divina loquendo suave nunquam insonuit, proh dolor! in noctis tenebris semper fuit.

XVII. DE ASCENSU ET DESCENSU MONTIS DEI.

ADMIRABILIS charitas Dei, magna et sancta est virtus tua; tu illustras animam, tu doces sensus, tu es virtus omnium virtutum. Bene mihi miseræ [rusticæ], quoniam merui te [o Domina], videre! Eia, charitas, tu es deliciosa, et in omnibus actibus operosa : sentit enim anima mea quod omnis virtus tibi [est] subdita; verum tamen profunda humilitas elatione carens in religione spirituali, et innata assumptaque castitas, quæ æquali puritate constant, charitatem utrinque circumstant, et tamen ei substant. Charitas sensus perambulat et impingit plenis virtutibus animam; quæ cum augmentatur in anima, conscendit ad Deum avida, dilatans se fluida, ad mirabilia quæ occurrunt obvia; liquefit per animam ad sensus egrediens, corpusque huic participans servat in omnibus disciplinam. Nam vera Dei charitas pravos mores non admittit, quos etiam odit et excludit; attamen numquam anima sic charitate perfunditur, nisi quandoque tentationibus inquietetur, quod animalis homo non percipit, qui hypocrisi fallitur et succumbit. Cum charitas [in anima] ad perfectum venerit, tunc juxta vires hominis ad summa conscendit, quia [in sua ordinatione modum servat amor; quod] si modum non servaret, [eia! dulcissime Deus, quam] multa *sanctorum* corda purissima infirmata deliciis expirarent!

V. 4.

Cum anima amoris attractu et mira [sui Deum venantis] cordis aviditate, ad *Domini* montem potentis ascenderit dilectionis, et limpidæ cognitionis, tunc [se habet] velut peregrinus [qui montem multum anhelans ascendit, et inde] alteram partem montis cum timore casus descendit. Nam